

Købmænd var andægtige Tilhørere til de boglærde Herrers Udviklinger.

Per fandt ingen Behag i disse Sammenkomster og mødte kun sjelden. Til Bøstrup Præstegaard kunde han ikke komme hver Aften; dertil var Vejen for lang. Hans Hest skulde hvile, og det var saa sin egen Sag efter en anstrengende Dag at gaa de tre Fjerdingvej frem og tilbage i al Slags Vejr og Føre. Men hjemme hos ham selv var der ensomt og trist. Ganske vist havde han sine Bøger til at holde sig med Selskab, og til dem tyede han da ogsaa i de lange Aftener, som nu var nærved at overskride Dagen i Længde. Men rigtig Ro til at genoptage Arbejdet med sin Opfindelse fandt han foreløbig ikke; dertil færdedes hans Tanker for stundesløst frem og tilbage paa Vejen til Præstegaarden. Først naar han virkelig fik fæstet Bo og kunde høre Inger gaa og nynne omkring ham, vilde han faa Fred i Sindet til en regelmæssig ordnet Hjemmesyssels.

Allerede ved Juletid begyndte han derfor at snakke om Bryllup. Svigerforældrene vilde først ikke høre Tale derom, fordi Inger var saa ung. Heller ikke ansaae de endnu hans Fremtid for tilstrækkelig betrygget. Inger selv gik ogsaa kun modstræbende ind paa Tanken; men efter en Del langvarige og for Per undertiden ret ydmygende Forhandlinger satte han denne Gang sin Vilje igennem, og det blev bestemt, at Brylluppet skulde finde Sted i Maj.

Ved Siden af Ensomhedens Tryk og Savnet af et virkeligt Hjem havde han nu ogsaa haft en tredje (men hemmelig) Grund til at fremskynde Giftermaalet. Han kunde ikke rigtig komme ud af det med sin Svigerfader. Hans Udvikling havde efterhaanden ført ham saa langt bort fra den blombergske Livsopfattelse, at denne næsten var bleven ham imod. Forestillingen om en saadan bedsteborgerlig Vorherre, der under almindelig Tilslutning styrede Verden efter de fortrinligst anerkendte, humane Principper, virkede nu halvvejs komisk paa ham. I de uvejrsagtige Stemninger, som var gaaet gennem hans Sind i det sidste Aar, havde han anet en Verdensvilje af en mægtigere Art, med et vældigere Maal. Og saa hans daglige Omflakken der paa Egnen og den forøgede Livsindsigt, den gav ham, havde fjernet ham fra den blombergske Gudfadertro. Fattigdommen i Husmandshytterne, Sygdommens og Vankundighedens Ødelæggelser, den hele — menneskelig set — forvivlende Uretfærdighed i Livsgodernes Fordeling fremdrev